

[Gert Petersen.]

nalbestyrelsen og til en række andre institutioner. Tredje fase: amtsrådet opstiller alternative skitser og forhandler med kommunalbestyrelserne om disse. Jeg synes, det er en udmærket idé med disse alternative skitser, det er netop det, som er basis for en rigtig folkelig diskussion. Dermed spores diskussionen ikke ind på ét bestemt spor i første omgang, hvorved den meget nemt bliver fastlåst. Som fjerde fase fremsender amtsrådet disse alternative skitser, når de er færdiggjort efter forhandlingerne, til kommunerne og til institutioner af forskellig art og foranstalter en offentlig debat.

Jeg har mærket mig, at der i lovforslaget udtrykkelig anvendes ordet oplysningsvirksomhed, og det tillader jeg mig at opfatte på den måde, at der ikke skal være tale om en passiv holdning fra amtsrådets side, sådan at man blot meddeler, at nu ligger disse skitser henne på biblioteket eller på rådhuset, og så kan de, der har tid og lyst, gå hen og kigge på dem, men at man virkelig sætter en debat i gang og prøver på at inddrage de flest mulige mennesker i den. Den fase skal efter forslaget vare i 6 måneder, og så genoptager amtsrådet — det er femte fase — forhandlinger med kommunalbestyrelserne på baggrund af diskussionen om et endeligt forslag. Sjette fase: amtsrådet vedtager, offentliggør og fremsender det færdige forslag, og derefter afventer amtsrådet — det må være syvende fase — indsigelser i 4 måneder.

Når man har ventet så længe, går det endelige forslag op til regeringen, hvor boligministeren — det er ottende fase — efter forhandlinger i det ministerudvalg, der tales om, godkender forslaget eventuelt med ændringer, forinden hvilke han har hørt ude i kommuner og i amtsråd. Som punkt 9 offentliggør amtsrådet den godkendte plan.

Se, det lyder kompliceret og omstændeligt. Jeg synes, det er aldeles fortrinligt. Jeg tror, det er en nødvendighed at gå frem på den måde, hvis man ikke skal have en teknokratisk planlægning, hvor det hele trækkes som en nathue ned over hovedet på befolkningen.

På den anden side er det også en nødvendighed, at man slutter et sted, at beslutningerne tages, og at de så gennemføres, når de er taget, og jeg synes derfor også, det er rig-

tigt, at beslutningsprocessen ender i regeringen, ender hos boligministeren.

Men jeg vil dog sige, at jeg savner i nogen grad en accept af nødvendigheden af en egentlig landsplan. Tværtimod siger boligministeren udtrykkelig i sin fremsættelsestale, at det er bevidst, han ikke bruger ordet landsplan, men nøjes med at bruge ordet landsplanlægning. Jeg er helt enig i, at en landsplan også ville være en proces, naturligvis, den måtte kunne ændres, den måtte være fleksibel, men det siges jo udtrykkelig om disse regionplaner, som jo ender med kort og skitser og ting og sager, at de også skal opfattes som en proces, som noget fleksibelt, noget, der kan ændres hen ad vejen, så det er i og for sig ikke noget argument for ikke at udarbejde en landsplan.

Jeg tror nok, jeg selv kan et bedre argument — det er måske også det, ministeren har haft i tankerne — nemlig at vi endnu ikke har instrumenterne til at lave en landsplan; vi har ikke instrumenterne til at føre den ud i livet, og vi har vel især ikke instrumenterne til det meget store forarbejde, som ville være nødvendigt.

Derfor efterlyser jeg ikke i denne omgang en egentlig landsplan, men jeg kunne nu godt tænke mig, at den redegørelse, som ministeren ifølge lovforslaget skal give udvalget for fysisk planlægning en gang om året, gives i folketinget og debatteres i folketinget — så kan udvalget debattere den videre, arbejde videre med den i detaljer — men at man tager en debat her i tinget, fordi det dog drejer sig her om den politiske bagvedliggende målsætning, den samordnende målsætning for det arbejde, som gøres i de enkelte regioner, men altså her set under ét. Jeg synes nok, det vil være rigtigt, om debatten, drøftelsen af disse spørgsmål, af principperne bag koordineringen foregår her i salen og ikke bare i et udvalg. Som sagt: så kan man arbejde videre med disse problemer i udvalget; jeg synes så afgjort, man bør arbejde videre med dem.

Det undrer mig i øvrigt en lille smule, at der ikke er et forslag til tilsvarende bestemmelse for regionplanens vedkommende; en gang om året skal altså efter lovforslaget ministeren give en redegørelse til udvalget om de landsplanlægningsmæssige betragtninger. Burde det egentlig ikke også være sådan, når en regionplan står foran sin fæ-